

ΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῶτα μὲ πονέντε

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα, Σεπτεμβρίου
κί' ἀρχὴ τοῦ μαρτυρίου.

Πεντακόσα καὶ δέκα κι' ὀκτώ,
πάλιν στίχων ρυθμοὺς ὑλακτῶ

**Προσκυνῶ σας, νάμε πάλιν
'ὄτ' ἐκλογικὴν κραιπάλην.**

Ὡ Φάληρε κι' αἰθὴρ λαμπρὸ καὶ σεῖς ἀκρογιαλιᾶς,
ποῦ προκαλεῖτε ρεμβασμοὺς καὶ γυναικοδουλειᾶς,
ὧ σεῖς ταχύπτεροι πνοαὶ ρευμάτων ἐναντίων
κι' ἀνῆριμα γελᾶσματα κυματισμῶν ποντίων,
καὶ νύκτες ὀνειρόπλαστοι μὲ τάργυρᾶ φεγγάρια,
σῦρτε 'στὸν γέρο διάβολο καὶ μπαίνω 'στὴν ἀγγάρεϊα.

Δὲν εἶχα τύχη βλέπετε χωρὶς κοιλιά νὰ γίνω
γιὰ νὰ 'μπορέσω λάτρης σας παντοτεινὸς νὰ μείνω.
Γι' αὐτὴν κανέναν σφίγγεται κι' ἐμμέτρως νὰ δουλεύῃ
καὶ δοῦλος νὰ γερνᾷ...
ὅπως Μεγαλειότατος μονάχα βασιλεύει
χωρὶς νὰ κυβερνᾷ.

Ὁ Πήγασος ὁ δυστυχὴς 'στὸ μάγκανο γυρίζει
καὶ πάλι ρίμεις καὶ ρυθμοὺς ὀλημερίς γκαρίζει,
καὶ μύγαις κι' ἀλογόμυγαις ἀπάνω του πετοῦν
καὶ τὸν οἰστρηλατοῦν,
κι' ἐγὼ τοῦ λέγω ἀγύριζε, κύρ Μέντιε, σὰν πρῶτα,
πρὸς νέαν δρᾶσιν μᾶς κεντοῦν μεγάλα γεγονότα».

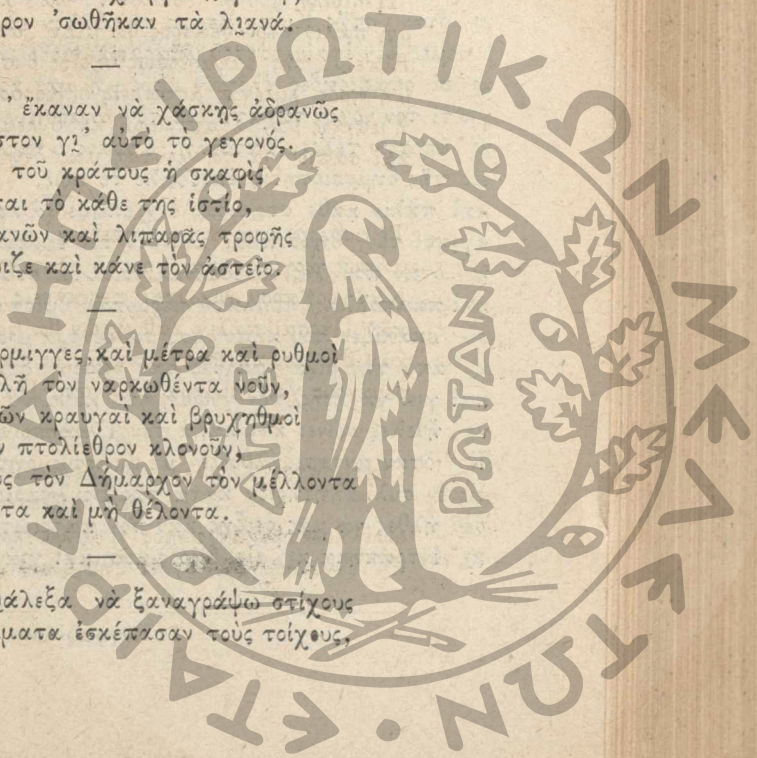
Ξαφνιάζεται τῆς Δύσεως κι' Ἀνατολῆς ἡ πλάσις
μ' ἀλλόκοτα μουγγρίσματα τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ στήλ' ὑψόνεται πυρὸς αἰμοχαρῶν πολέμων
ἐκεῖ κατὰ τὸν Αἰμόν.

Τὸ πᾶν τὸν πόθον δράσεως στιχουργικῆς γεννᾷ,
τὸ δὲ καὶ σπουδαιότερον 'σωθῆκαν τὰ λιανὰ.

Κι' ἂν ὅλα τᾶλλα σ' ἔκαναν γὰ χάσκεις ἀδρανῶς
κινήσου καὶ τοῦλάχιστον γι' αὐτὸ τὸ γεγονός.
'Οχι γιὰτὶ βυθίζεται τοῦ κράτους ἡ σκαφίς
καὶ κατακομματιάζεται τὸ κάθε τῆς ἰστίο,
ἀλλὰ δι' ἔλλειψιν λιανῶν καὶ λιπαρᾶς τροφῆς
θέλεις δὲν θέλεις γκαρίζε καὶ κάνε τὸν ἀστείον.

Αὐλοί, ζουρνάδες, φόρμιγγες, καὶ μέτρα καὶ ρυθμοὶ
ξυπνήσετε τοῦ Φασουλῆ τὸν νεκρωθέντα νοῦν,
ἐνῶ καὶ πάλιν ἐκλογῶν κραυγαὶ καὶ βρυχηθμοὶ
τὸ καββαλινιστέφανον ποταμίσθρον κλονοῦν,
κι' ἔχρισεν ὁ Κορδόνιος τὸν Δῆμαρχον τὸν μέλλοντα
θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα.

Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξα νὰ ξαναγράψω στίχους
τώρα ποῦ μὲ προγράμματα ἐσκέπασαν τοὺς τοίχους.

πού πνέουν πῦρ καὶ σίδηρον μικροὶ μεγάλοι Δῆμοι,
'Ανάφη, Πάρος, 'Αμοργός, Φολέγανδρος, 'Αντίπαρος,
κι' Αἰώναρος, Κορδόναρος, διασαλπίζ' ἡ φήμη,
Γεώργης Βακαλοπούλαρος καὶ Γιάννης Σουμαρίπαρος.

Νὰ Πάρεδροι, νὰ Σύμβουλοι... ἀμέτρητος σωρεία...
κι' ὕστερα λένε μερικοὶ πῶς εἶναι λειψανδρία.
Δράσις, ζωή... τὸ Φάληρον ἄς πάη νὰ κουρεύεται,
δεχθῆτε 'στάς ἀγκάλας σας τὸν ταπεινὸν σας δοῦλον,
ἀλλ' ὅμως ἀπ' ὀπίσω μου ρητῶς ἀπαγορεύεται
τὸ προσκολλᾶν ὀνόματα Παρέδρων καὶ Συμβούλων.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — 'Ὡς εὖ παρέστης ὑγιῆς ἐπὶ πτερῶν ζεφύρου,
ὦ Ρότσιλδ τοῦ Φαλήρου,
ὅπου κανεὶς ἀναρχικὸς ποτὲ δὲν σὲ τρομάζει
καὶ μῆτε 'στάς Τραπεζῆς σου θοοῦζια τινάζει.
'Εφέτος παραπάχυνες καὶ μουγίνες γουρούνι,
κι' ὅταν ἐκλάπη τῆς Βουλῆς ἐκεῖνο τὸ κουδούνι
δὲν ἦλθες νὰ τὸ κλάψωμε κι' οἱ δύο μας ἀντάμα
κι' ἐλύσσαξα, βρέ Φαδουλῆ, μονάχος μου 'στὸ κλάμμα.
Κι' ὅταν ἡ παρακράτησις σφοδρῶς ἐσυζητεῖτο
κι' ἐμβρόντητος παράποτε ὁ Κορδονάρχης ἦτο,
κι' ὁπόταν πάλιν ἡ σταφὶς τὸ κράτος ξυνεκύκα
καὶ τὸ ξυνεγογγύλιζε μὲ τὰ συλλαλητήρια,
κι' ἐκραζεν ὅλος ὁ Μωρηθῆς «ἐν ταύτῃ μόνον νίκα»
κι' ἐμαίνετο 'στάς ἀγορὰς καὶ 'στάς Δημοπρατήρια,
κι' ὁπόταν ὁ Κορδόνιος καμφοθεὶς πρὸ τῶσων θρήνων
ἐτάσσετο καὶ μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐκείνων,
καὶ φεύγων τὰς ἐπιτροπὰς Αἰγίου καὶ Πατρῶν
ἐπήγαινε 'στὴν Κηφισσιὰ νὰ 'δῇ τῆς μαργαρίταις του,
κι' ἐρέμβαζε τὰ πρόβατα τῆς στάνης του μετρῶν
κι' ὁ Βόρειος ἐθώπευε τῆς ἄσπρας φαβορίταις του,
κι' ὁπόταν μὲς 'στὰ καύματα σκυλοκαλοκαιριῶ
ὑπῆρχε φόβος νάχωμε κοψίματα χεριοῦ,
κι' ὁπόταν τέλος ἐφθασε ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι
κι' εἰσῆλθον νόμος 'στὴν Βουλὴν φορολογῶν εἰς εἶδος,
κι' ἀπέμειναν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ κατευχαριστημένοι
τὸ μέλλον μακαρίζοντες τῆς καφερῆς σταφίδος,
κι' ὅταν 'στῆς Κυβερνήσεως τὸ φύλλον τὸ βαρὺ
ὁ νόμος δὲν ἐφαίνετο τοῦ μπάμπου-Θωδωρῆ,
κι' οἱ σταφιδάδες ἔλεγαν «βρέ μὴ μὰς κοροϊδεύει;
γιατὶ τὸν νόμον τάχατε δὲν τὸν δημοσιεύει;»
κι' ὁπόταν τέλος, Φαδουλῆ, ὁ νόμος ὁ σοφὸς
εἰς τῆς δημοσιότητος ἐπρόβαλε τὸ φῶς,
καὶ πάλιν κάθε σταφιδᾶς δὲν ἔπαυε νὰ κρώζει:
«γιατὶ τὸν 'δημοσίευσες καὶ δὲν τὸν ἐφαρμόζει;»
κι' ὅταν πού λὲς συνέβαιναν τοιαῦτα σθεναρὰ
καὶ πάμπολλα ζητήματα περιωπῆς ὑφίστην,
σύ 'σκαλίζεις τοῦ κήπου σου τὰ δέντρα μὴ χαρὰ
κι' ἀπὸ τὴν ρίζα τάκισες σὰν νάσουν ξυλοσχίστης,
καὶ γιὰ νὰ 'πῃς τὴν γνώμη σου καθόλου δὲν ἐφάνης
κι' ἤθελες σώνει καὶ καλὰ τὸν Γλάδωτωνα νὰ κάνης.
Κι' ὅταν ἀντεπεξῆλθαμεν μὲ μύδρους ρητορείας
εἰς ἐν συλλαλητήριον κατὰ τῆς Βουλγαρίας,
δὲν ἦλθες νὰ μὰς δείξης κὰν τὸν πατριωτισμὸ σου
κι' ἐντράπηκα κι' εἰς βάρος μου καὶ γιὰ λογαριασμὸ σου.

Κι' ὅταν κατὰ τῶν Τσοῦσηδων ἐφώναζ' ἕνας κι' ἄλλος
καὶ κάθε μοσχομάγκα,
κι' ὁπόταν ἔγιν' ἔρνος πατριωτῶν μεγάλος
ἀπὸ πενήντα φράγκα,
ἐσὺ δὲν ἦλθες σὰν Ρότσιλδ γεμάτος μὲ χρυσὸν
νὰ δώσης ἐν' ἀνάλογον τοῦ πλούτου σου ποσόν.
Τοιοῦτος εἶσαι πάντοτε... δὲν λύνεις τὸ κεμερί
κι' ἂν ἡ πατρίς χρηματικῶς ἀσφυκτιᾷ καὶ σήπεται...
τί νὰ σοῦ 'πῶ!... παρατηρῶ πῶς κάθε καλοκαίρι
μονάχα σύ κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὸ κράτος λείπετε.
Φ. — Συχνὰ περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίας
μετ' ἄλλων κεχηνῶτων,
ἐμάνθανα πῶς ἐξυμνοῦν τὰ φύλλα τῆς Γαλλίας
Γεώργιον τὸν πρῶτον,
καὶ δημοκράτης ἦκουα πῶς φαίνεται πολὺ,
πῶς κάποτε 'στοῦ Αἰξ-λὲ-μπαὶν τῆς πλύστρας ὁμίλει
σὰν πλύνουν τὰ κουρέλια των,
καὶ καραμέλαις καὶ κοκὰ προσφέρει 'στὰ μουρέλια των.
Πρὸς τοῦτοις ὅμως ἔμαθα μὲ θαυμασμὸν μεγάλον
πῶς ἔλαβε συνέντευξιν μὲ τὸν Κοππὲ τὸν Γάλλον,
κι' ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ φιλολογίας.
Κι' ὁ ποιητὴς τὸν ἔβλεπε μετὰ περιεργείας.
Μὰ καὶ τὸν Γκυ-Ντέ-Μὸν-Πασσάν, τὸν πρὸ πολλοῦ νεκρὸν
ὁ Βασιλεὺς ἐθρήνησε μὲ δάκρυον πικρὸν,
μὲ πάθος δὲ καὶ μ' αἰσθημα πρὸς τὸν Κοππὲ πολὺ
τοῦπε πῶς δόξαν ἔχασαν ἀθάνατον οἱ Γάλλοι,
πῶς συγγραφεία ἔχασε κι' ἐκεῖνος προσφιλῆ
κι' ἐπίτηδες 'ταξείδεψε τὸν πόνο του νὰ βγάλῃ.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ καθ' ἑαυτὸν
πρὸς τὴν ἀκτὴν περιπατῶν:
«'Ενός' ὁ ρέκτης Βασιλεὺς ἐντὸς τοῦ κράτους μένη
ὅλ' ἡ φιλομουσία του παρέρχεται κρυμμένη,
μῆτε ποτὲ γιὰ γράμματα κουβένταις μὰς ἀνοίγει,
ἀλλ' ὅταν εἰς τὸ Αἰξ-λὲ-μπαὶν τὸ καλοκαίρι φύγῃ,
τότε καὶ μόνον βλέπομεν, πατρίς μου ψωραλέα,
ὅποιον ὄντως τρέφομεν σπουδαῖον Βασιλέα».
Καὶ δὲν μοῦ λὲς ἐπίστευες ποτὲ σου, κουτομὴ,
πῶς ἕνας τέτοιος Βασιλεὺς, πού μὲ πολλὰ τυχάει,
πού μὴ στιγμὴ δὲν εὐκαιρεῖ νὰ πάη 'στὸ Τατόι,
θᾶχῃ καιρὸ καὶ Γαλλικὰ ρωμάντσα νὰ διαβάξῃ;
'Εσὺ πού πάντ' ἀπλόνεσαι χωρὶς καμμιὰ φροντίδα
ὅπου κι' ἂν εὖρης κάθισμα, κρεβάτι, καναπέ,
οὐχ ἦττον δὲν ἐδιάβασες ἀκόμη μὴ σελίδα
μῆτε τοῦ Γκυ-Ντέ-Μὸν-Πασσάν καὶ μῆτε τοῦ Κοππὲ.
Συχνὰ περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίας
γιὰ τοὺς κατοίκους ἦκουα κι' ἀγρότας τῆς 'Ηλείας
πῶς δὲν πληρόνουν χρέη,
μὴδὲ τοὺς τόκους πού ζητοῦν οἱ Σάϋλων 'Εβραῖοι,
πῶς ἐκεῖ πέρα δὲν περνᾷ κανεὶς τοῦ κράτους νόμος
κι' ὅλους συνέχει τρόμος,
καὶ κάθε δίκαιον σεπτὸν ἰσχύον 'στάς 'Αθήνας
ἐκεῖ δειλὸν ὑποχωρεῖ 'στὸ δίκαιον τῆς πείνας,
κι' ἐνίοτε ξυλοκοποῦν ἀγρίως μέχρις αἵματος
γυναῖκες, γέροι καὶ παιδιὰ μὲ ρόπαλον ἐπ' ὤμου
ὁπόσους ἐν ὀνόματι προσέρχονται τοῦ Στέμματος
κι' ὁπόσους ἐν ὀνόματι προσέρχονται τοῦ νόμου.
'Ενθ' ὁ ἐφώναζε καθεὶς τῆς πολιτείας μῶμος
πῶς κινδυνεύουν καὶ θεομοὶ καὶ νόμιμα τοῦ κράτους,
τοὺς εἶπα δικαιότερος πῶς δὲν ὑπάρχει νόμος
παρ' ὅταν οἱ νηστεύοντες ξυλίζουν τοὺς χορτάτους.
Τί νόμοι καὶ ξενόμοι;

ὅπου λιμὸς ὑποχωρεῖ γραπτῶν δικαίων γνώμη.
Καὶ νὰ μπροστὰ μου, Περικλῆ, τραχύτατος κι' ὠμὸς
ὁ Βασιλεὺς Λιμὸς.
'Ὅλος πετοῖ καὶ κόκκαλο καὶ θνησιμαῖον πτώμα
μὲ φέμωτρον 'στὸ στόμα,
τὸ σκῆπτρον ἀνελάμβανε καὶ τὰ καθήκοντά του
καὶ δορυφόροι κάτωχροι οὐρλιάζαν κοντὰ του.
Τρέμων τὸν ἐπλησίασα καὶ κύψας εἰς τὸν θρόνον
χαίρε, τοῦ λέγω, Βασιλεῦ τῶν νεωτέρων χρόνων,
κι' ἂν ὡς ἀδυνατώτερος περνᾷς τῶν Βασιλέων
ὅμως τὸ στέμμα δὲν ψηφᾷς 'Ανάκτων ρωμαλέων,
καὶ τὴν ἀδυναμίαν σου ὡς ρώμην ἀπροσμάχτην
προτείνεις 'στοὺς λατρεύοντας μονάχα τὸ στομάχι των,
καὶ τῆς γραπτῆς των Θέμιδος πατεῖς τὰς ἀποφάσεις,
ἂν τώρα δὲ κυριαρχῇ 'στάς κόμης τῆς 'Ηλείας,
ἀλλ' ὅπως πᾶμε 'γρήγορα θαρρῶ πῶς θὰ γιορτάσης
ἰωβιλαῖον ἐνδοξὸν εἰς ὅλων τὰς κοιλάς.

Κι' εἶθε κι' ἐγὼ, πού πάντοτε πρὸς τοὺς θεσμούς εὐγνώμων
τρομάζω κι' ἕνα καθεστὼς τοῦ κράτους νὰ κλονίσω,
νὰ δυνηθῶ μὲ τὴν ἰσχύν τῶν ἰδικῶν σου νόμων
τὸ χρέος τὸ Φαληρικὸν νὰ διακανονίσω.

Π. — Τὸ μέταλλον τὸ νικελὸν
εἶν' ἀπὸ μαῦρον σενεκέν,
μὰ τὸ χρυσὸ τὰ ληθινόν
εὐρίσκεται 'στὸ Αἰξ-λὲ-Μπαὶν.

Φ. — Μὰ πείναι τοῦτα πού μοῦ λὲς, βρέ Περικλέτο κτήνος;
Π. — Στῆχοι τοῦ γέρο-Μαίφαρτ, πού 'βγήκε θεατρίνος,
κι' ὅταν ἐχάλεες ἐσὺ παρὰ τὴν θῖν' ἄλλος
εἰσπνέων ἄλμης ἄρωμα,
ἐλύνετο τοῦ Μαίφαρτ ὁ δόλιος ἀφάλας
ἀπὸ τὸ μαξιλάριμα.

Προσέτρεξε 'στό θέαμα τὸ λάμπον "Αἰ-Λαίφ,
οἱ συγγενεῖς τῶν "Αμιλτον καὶ τοῦ Δουκὸς τοῦ Φάϊφ,
καρμυῖα Μεγάλη Δούκισσα δὲν ἔμεινε 'στό σπῆτι,
κι' ὅταν ἡ κόρη Ζανταράς ἀνοίγουσα τὰ σκέλη
τὸν ἀπαυτὸ τῆς ἔσπρωξε 'στοῦ Μάϊφαρτ τὴν μύτη,
σόκιν, τρὸ φόρ, ἐγρύλλισεν ὁ κόσμος τῶν ἐν τέλει.
Πλὴν φεῦ! τὸν 'μαξιλάρωσαν τὸν γέρο ζαμπαραῖ,
γιατὶ 'στό τέλος, Φασουλῆ, παρ' ὅλων ἐννοήθη
πῶς τὸ Ροντόλφο Μάϊφαρτ προσβάλλει φανερά
τὴν δημοσίαν ἠθικὴν καὶ τὰ χρηστὰ τῶν ἥθη.
Φ. — Ἄλλ' ὅμως ἔμαθα κι' ἐγὼ μὲ λύπην μου μεγάλην
πῶς 'μαξιλάρωσαν δεινῶς καὶ Λάμπρον τὸν Μιχάλην.
Π. — Κι' αὐτὸν τὸν 'μαξιλάρωσαν καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἐγὼ θρηνῶν περηγοριᾷς ἐπῆγα νὰ τοῦ κάνω,
καὶ τζάνουμ Μίχιο, τοῦλεγα, βρέ φῶς μου, βρέ παιδί μου,
ἔσ' ἦσουν καὶ Βουλευτὴς καὶ Συμβούλος τοῦ Δήμου,
εἶσαι κι' ὁ μόνος Γραμματεὺς τοῦ Παρνασσοῦ πρὸ χρόνων
καὶ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἐκείνης τῶν Ἀγῶνων.
Ἔχεις καὶ τοὺς παράδες σου, καὶ μὲς 'στό τόσο χάλι
ποσῶς ἀνάγκην ποσοστῶν δὲν ἔχεις ὅπως ἄλλοι.
Ὡς τώρα δὲν ἐσκότιζες γιὰ δάφναις τὸ μισθό σου
κι' ὅλαις τῆς Μούσαις ἔγραφες 'στὴν κάθε σου πατοῦνα,
κι' ἔλεγα μόλις ἔβλεπα τὸ κάθε μάγουλό σου :
«αὐτὸ δὲν εἶναι μάγουλο, ἀλλ' εἶναι παπαροῦνα».
Ἀξένοιαστος δὲν κάθισαι τὴν μύρα σου νὰ πίνης,
ἀλλ' ἐπιμένεις συγγραφεὺς καὶ κωμωδὸς νὰ γίνης ;
Βεβαίως εἶναι ζηλευτὰ τῆς δάφνης τὰ κλωνάρια,
ἀλλ' ὅμως φθάνει καὶ στιγμή, ποῦ πέφτουν μαξιλάρια,
κι' οὔτε κρεβάτι τοῦ λοιποῦ 'μπορεῖ νὰ σέ χωρέση,
κι' ὅπου κι' ἂν 'ὄῃς προσκέφαλο τραχὺ καὶ μαλακὸ
νομίζεις πῶς θὰ σηκωθῇ κι' ἀπάνω σου θὰ πέση
καὶ σκιάζεσαι περίτρομος γιὰ τέτοιο ξαφνικὸ,
κι' ἀμέσως ἐνθυμούμενος τί θύελλαν ὑπέστης
εἰς νέαν τρέπεσαι φυγὴν ὡς ὁ φυγὰς Ὁρέστης.
Ἄστα νὰ πᾶν 'στό διάβολο... 'στοὺς πρώτους τίτλους στά-
πριν χάσης ἀνεπιστρεπτὴ τὴν ἐρυθρότητά σου, [σου
ἀμνήμων δὲ τῆς δόξης σου τῆς μαξιλαρικῆς
ἀφράτης μύρας ἄδειασε καμπόσαις ποτηριαῖς,
καὶ σπεῦσε 'στὴν ἀσφάλειαν τῆς « Ἀδριατικῆς »
κι' ἐκσφαλίσου διαρκῶς ἀπὸ μαξιλαρικαῖς.
Φ. — Πολλὴ τοὺς λόγους σου κοσμεῖ καὶ κρίσις καὶ περίνοια,
μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Περικλῆ, ἐπῆγες εἰς τὰ Τήνια;
Π. — Εἶδα νευρώδεις ἀθλητὰς, καὶ θέλων καὶ μὴ θέλων
ὑπερηφάνως ἔλεγα γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸ μέλλον :
«μὲ τοῦτο τὸ ντελίριο τῶν συνεχῶν ἀγῶνων
ὅλοι θὰ γίνουν σίδερα εἰς τὸν κατόπιν χρόνον,
κι' ἡ Παναγία ἡ Τηνική, ποῦ κόσμος τὴν λατρεύει,
δὲν θ' ἔχη πιά σακάτηδες σὰν τώρα νὰ γιαντρεύη.
Παντοῦ Τιτᾶνες, Γίγαντες, Ἀδωνίδες καὶ Πάριδες,
καὶ τρίβοντας τὰ μάτια των
ἡ μαυρομμάταις Τηνικαῖς κι' οἱ Τηνικοὶ τσαγκάρηδες
θὰ κλαῖνε τὰ κεσάτια των.
Φ. — Ποίους καὶ πότους, Περικλῆ, θὰ ψάλωμεν ἀγῶνας,
ὅποια διαζώματα, στηθαῖα καὶ σφενδόνας,
κοτίνους, ἄθλα καὶ τιμὰς
κι' Ἀβερωφεῖους προτομάς,
πρὸς ἐκπληξίν τῆς Δύσεως καὶ τῆς φυλῆς τοῦ Κρούμου...
μόνον ποῦ τὰ φαντάζομαι πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου.

Κι' ὁ κύριος Ἀθέρωφ ὁ πληρόνων
τὸ Σταδίου προσβλέπων τῶν ἀγῶνων,

μετὰ κραυγῆς θὰ ψάλη γοερᾶς :
«οἷον ἀγῶνα ἔχει ὁ παρᾶς,
βιαίως ἐκ τῆς κάσσης χωριζόμενος
κι' εἰς μάρμαρα καὶ πέτρας σκορπιζόμενος.
Ἀφθιτον μοῦ παρέχετε τιμὴν,
μὰ 'πλήρως' ἀκριβὰ τὴν προτομήν».

Καὶ γιὰ Τρικούπη τίποτα δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῆς ;
Π. — Ὡς τὴν Σουηδίαν 'βρίσκεται ὁ Λόρδος τσελεπῆς,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος Ὁσκάρ τῶν Σουηδῶν
τοιούτον περιηγητὴν ἐπίσημον ἰδὼν,
ὀλίγου δεῖν ἀπόπληκτος ἐκ τῆς χαρᾶς νὰ πέση,
καὶ δὲν 'μποροῦσε, Φασουλῆ, ὁ νοὺς τοῦ νὰ χωρέση
πῶς ἕνας πρὶν Πρωθυπουργὸς τῆς γῆς τοῦ Παρθενώνα
'στὰ κλίματα τὰ βόρεια περιπλανᾶται μόνος.
Καὶ λένε πῶς δὲν ἔπαυε κρυφὰ νὰ τοῦ προτείνῃ
Πρωθυπουργὸς 'στό κράτος τοῦ γιὰ πάντα ν' ἀπομείνῃ,
ἀλλ' ὁ Τρικούπης τοῦλεγε «δὲν θὰ μὲ καταφέρετε,
ἀφῆκα τὴν πολιτικὴν καὶ τὸ γιαντὶ τὸ ξέρετε,»
ὁ δὲ φιλόμουσος Ὁσκάρ μὲ χεῖλος γελαστὸν
εἶπε τοῦ Μπαλομάσκαχα ἐκεῖνο τὸ γνωστόν :

« Ὁσκάρ λὸ σὰ
μὰ νὸν ντιρά ».

Ἐκ Παρισίων δ' ἔφθασε νοσῶν ἐκ γλωσσαλγείας
ὁ Γιάνος τῶν Παρισινῶν καὶ τῆς τσιρλολογίας.
Φ. — Τὸ ξέρω... καλῶς ὄρισε... πρωτεύουσά μου χεῖρα,
μὲ τὰς νεφέλας σκέπε με τῆς ἱερᾶς σου σκόνης,
ἔσυ δὲ τώρα, Περικλῆ, τὸν φίλτατόν σου φέρε
ὅπου πᾶς μέλλων Δήμαρχος θρηνολογεῖ σὰν Γκιώνης
τοῦ Δήμου τὰ συμφέροντα καὶ διὰ τὸν ἔπαρέ τα,
προσπάθει δὲ τὰ πῶς πολλὰ ν' ἀρπάξῃς τσιγαρέτα.
Εἰς ὅλους πάλι μοῦρχειται νὰ ρίξω μονοκοῦμι...
ἡ σάλαις ἐξεχείλισαν μ' ἐκλογικὸ μπουλούκι,
πέφτει 'στό ποδοβόλημα τῶν τοίχων τὸ κονίαμα
κι' ἀνέρχεται 'στοὺς ρώθωνας ποδαρικὸν θυμίαμα.
Βρυγμὸς ὀδόντων καὶ τριγμὸς σὲ καθενὸς στρατόπεδο...
ἄσπρο 'στὸν Φιλημόναρο, ἄσπρο 'στό Κορδονόπαιδο...
καλὸς κι' ὁ κύρ Μουτσόπουλος, καλὸς κι' ὁ κύρ Ρετσίνας,
μὰ πῶς καλὸς ὁ δεῦτερος ἂν ἦτο 'στὰς Ἀθήνας.
Καὶ πρὸς τοὺς μὲν καὶ πρὸς τοὺς δὲ τοὺς ἀσπασμούς μου στέλ-
ῶν τῶν εἶναι Δήμαρχοι καθὼς ἐγὼ τοὺς θέλω. [λω...
Π. — Κι' ἀφ' ὅπου μαξιλαρώματος ἐπέστη ἐποχὴ
ἄς πέση κατεπάνω σου μαξιλαριὸν βροχή,
καὶ σκούζ' Αἰὼν Κορδῶν
ἐνῷ βαρεῖα προσκέφαλα σοῦ ρίχνω βροχηδόν,
καὶ τοῦ λοιποῦ, βρέ Φασουλῆ, δὲν θὰ σέ μπαγλαρώνω,
σὰν Μάϊφαρτ καὶ Ζανταράς θὰ σέ μαξιλαρώνω.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις,**

Δοκίμην τοῦ Πανελληνίου πληροφῶ κοινὴν
πᾶς ἀφ' οὗτος θὰ βγῇ τὸ ΣΚΡΙΠ τὸ καθημερινόν...
ἐκεῖ τὸ κάθε γεγονός, ἐκεῖ σπαργώσα ὅλη,
ἐκεῖ τὸ κάθε σοβαρὸν κι' εὐτράπελο κοντόλι,
εἰχόνες, στίχοι, σκάνδαλα καὶ διαρκὴς ἀντάρα...
ἔ! ἔ! τὸ ΣΚΡΙΠ... ἐμπρὸς παιδιά... τὸ φύλλο μὲν πεντάρα.

Τυπογραφεῖον Χιῶτη, νέος παντοῦ ρυθμὸς — Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμὸς.